

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej kwoty 172 588,62 EUR tytułem niezapłaconych i uzasadnionych wydatków poniesionych przez skarżącą w związku z umową nr EDC-53007 EEBO/27873;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej symbolicznej kwoty 1 000 EUR tytułem zadośćuczynienia uszczerbkowi doznanemu przez skarżącą na jej dobrym imieniu i dobrej woli;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz wszelkimi innymi kosztami które skarżąca poniosła w związku z wniesieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na podstawie art. 238 i 235 WE i zmierza do naprawienia szkód i zadośćuczynienia krzywdom spowodowanym przez decyzję Komisji z dnia 16 maja 2003 r. w sprawie odstąpienia od umowy nr EDC-53007 EEBO/27873 zawartej przez Komisję, dotyczącej projektu „e-Content Exposure and Business Opportunities” („EEBO”), który miał być realizowany w ramach wieloletniego wspólnotowego programu stymulacji rozwoju i wykorzystywania europejskich zasobów cyfrowych w sieciach światowych i promocji różnorodności językowej w społeczeństwie informacyjnym (2001-2005), w ramach wdrażania którego M. Fischer i M. Marthinsen zostali zatrudnieni w charakterze konsultantów zewnętrznych.

W uzasadnieniu podnoszonych żądań skarżąca twierdzi, że decyzja organu będącego stroną umowy (DG INFSO) o odstąpieniu od umowy zawiera oczywiste błędy w ocenie, które doprowadziły do niewypełnienia przez ten organ spoczywających na nim zobowiązań umownych. Ponadto skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady dobrej administracji i przejrzystości, jak również, że przy kilku okazjach określeni pracownicy Komisji nie wyeliminowali jakoby istniejących konfliktów interesów. W świetle powyższych zarzutów skarżąca twierdzi, że ma roszczenie o odszkodowanie z tytułu wykonanych przez nią usług jak również uzasadnionych wydatków, które poniosła w ramach wykonywania umowy, wraz z odsetkami od dnia, w którym kwoty te stały się wymagalne.

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2007 r. — Sison przeciwko Radzie**(Sprawa T-341/07)**

(2007/C 269/105)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: J.M. Sison (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses, W. Kaleck, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności, w zakresie wskazanym poniżej, na podstawie art. 230 WE, decyzji Rady nr 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE, a konkretnie:
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 1 ppkt 1 tej decyzji, o brzmieniu: „Sison, Jose Maria [vel Armando Liwanag, vel Joma, przywódca Komunistycznej Partii Filipin, w tym Nowej Armii Ludowej (NPA)] ur. 8.2.1939 w Cabugao, Filipiny”;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2 ppkt 7 tej decyzji, w zakresie w jakim wymienia nazwisko skarżącego: „Komunistyczna Partia Filipin, w tym Nowa Armia Ludowa (NPA), Filipiny, powiązana z Jose Marią C. Sisonem (vel Armando Liwanag, vel Joma, przywódca Komunistycznej Partii Filipin, w tym NPA)”;
- orzeczenie podstawie art. 241 WE niezgodności z prawem rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70);
- zasądzenie tytułem odszkodowania od Wspólnoty na rzecz skarżącego, na podstawie art. 235 WE i 288 WE, kwoty 291 427,97 EUR oraz dodatkowo kwoty 200,87 EUR miesięcznie do chwili wydania wyroku przez Sąd, wraz z odsetkami za okres od października 2002 r. do dnia zapłaty całej kwoty;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący domaga się w skardze, na podstawie art. 230 WE, stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Rady nr 2007/445/WE⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001⁽²⁾ w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE w części, w jakiej decyzja ta zawiera nazwisko profesora Jose Marii Sisona. Ponadto skarżący domaga się orzeczenia na podstawie art. 241 WE, że rozporządzenie nr 2580/2001 jest niezgodne z prawem oraz zasądzenia na podstawie art. 235 WE i 288 WE odszkodowania wyrównującego poniesioną w jego opinii szkodę.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi następujące argumenty:

Skarżący podnosi, że Rada naruszyła art. 253 WE w zakresie uzasadnienia decyzji. W tym względzie skarżący wskazuje, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Rada popełniła oczywisty

błąd w ocenie, ponieważ decyzja ta oparta została na nieudowodnionych faktach i twierdzeniach. Ponadto zdaniem skarżącego zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji. Z drugiej strony skarżący podnosi, że decyzja narusza art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska nr 2001/931/WPZiB oraz zasadę proporcjonalności. Dalej skarżący podnosi, że decyzja została wydana z naruszeniem ogólnych zasad prawa wspólnotowego, wywodzonych z zasady rzetelnego procesu, prawa do bezstronnego organu sądowego, zasady domniemania niewinności i prawa do bycia wysłuchanym, zasady legalności, zasady wolności wypowiedzi, prawa do stowarzyszania się, jak również prawa własności, wyrażonych w Europejskiej konwencji praw człowieka. Na koniec skarżący twierdzi, że Rada, umieszczając nazwisko skarżącego w wykazie załączonym do zaskarżonej decyzji, nadużyła swoich uprawnień.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

Główny zarzut skarżącej dotyczy tego, że Komisja podobno niesłusznie uznała i nie udowodniła w sposób wymagany prawem, iż połączenie prowadziło do znacznego ograniczenia skutecznej konkurencji na wspólnym rynku. Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że Komisja niesłusznie uznała i nie wykazała w sposób wymagany prawem, iż połączenie w formie zmienionej na skutek różnych zobowiązań zaproponowanych przez skarżącą w trakcie dochodzenia prowadziło do znacznego ograniczenia skutecznej konkurencji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do (a) stosunku konkurencji między dwoma przewoźnikami; (b) barier wejścia/ekspansji; (c) swojej analizy trasy po trasie, jak również zasadnicze i oczywiste błędy w swojej ocenie efektywności, jaka wynikałaby z połączenia oraz w potraktowaniu zobowiązań zaproponowanych przez skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2007 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-342/07)

(2007/C 269/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Holdings Plc (County Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: J. Swift, QC, V. Power, Solicitor, A. McCarthy, Solicitor, G. Berrisch, prawnik, D. Hull, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze tej skargi skarżąca zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2007)3104 z dnia 27 czerwca 2007 r. uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem porozumienia o EOG (sprawa nr COMP/M.4439 — Ryanair/Aer Lingus).

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2007 r. — Allsafe Jungfalk przeciwko OHIM (ALLSAFE)

(Sprawa T-343/07)

(2007/C 269/107)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: allsafe Jungfalk GmbH & Co. KG (Engen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Jestaedt i J. Bühling)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 lipca 2007 r. (R 454/2006-4);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALLSAFE” dla towarów i usług z klas 6, 12, 22, 35, 39 i 42 (zgłoszenie nr 2 940 534)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia